

При това въ 1827 година, въ единъ Московскій журналъ мыслили, чи заддунавски тѣ Словяне ся стопили, и що въ тыѣ страны ся не слуша вѣче Словянскій звукъ. Това показва каквы тѣмны понятія сме имали въ 1827 година за коренны жители во Европейскѣ Турціѣ.

За да обърна вниманье снѣжнѣхъ ученыхъ изслѣдователей за тоѣ забравенъ народъ, въ 1829 година азъ издадохъ свои критически о немъ издирванія подъ заглавіе: Древніе и нынѣшніе Болгаре въ отношеніи къ Своя глѣвъ изложихъ на 11 страница въ слѣдныѣ думы: «Нека инородцы, или по не знаянъе, или отъ не маренъе малко ся прыжаты за Българе; съ това намъ е по неопростително да заборавами оныя, изъ рѣщѣ на кои сме приели крѣщеніе, кои сѣ ны научили да четемъ и да вишемъ; на които просто нарѣчіе ѣ онова, на кое ся извършава наше Богослуженіе, на кои по языка сме писаси почти до Ломоносова, на кои люжа ѣ съвпрѣзната съ люжѣ тѣ нашего народа и проч. Quod erit demonstrandum . .

Като приказвамъ за Българскій языкъ, треба да забелѣжа, че сегашный Българскій къмъ старый Българскы языкъ (т. е. нашыя църковны) намѣрвася почти въ таково отношение, както ново-Гръчкіа къмъ старо-Гръчкій (Еллинскій). Слѣдователно старо-Българска словесность къ то исто,